

Az öregekről és a négy irányba szétágazó utakról

Az apostolok csapata kilép most a kis házból. Szokásos létszámuknál eggyel többen vannak, mert velük tart a meggyógyult öregember, aki valamelyik alacsonyabb termetű apostol ruhájában parádézik.

- Nem gondoltad meg, hogy mégis szívesebben maradnál itthon, atyám? - kérdi Jézus öreg barátjától.

Illetlenül, de mégis határozottan az öregúr be sem engedi fejezni a megkezdett mondatot:

- Nem, én is veletek akarok tartani! Engedd meg, hogy veletek menjek! Tegnap már jóllaktam, az éjjel valódi ágyban aludtam. Szívemben már nincs bánat. Erős vagyok, bármely fiatallal is fölveszem a versenyt.

- Jó, akkor jöjj velünk! Velem maradsz, csoportunkhoz még Bertalan és Tádé testvérem fog tartozni. Ti, többiek, ahogy azt megbeszéltük, induljatok el kettesével a megállapított irányba! Még dél előtt újra találkozunk. Induljatok, béke veletek!

Szétválnak, vannak, akik a folyó felé tartanak, mások a mezők irányába. Jézus megvárja, amíg mindenki elindul, és utolsónak indul el. Lassacskán ballag át a falun, találkozik halászokkal, akik a folyóról érnek vissza, vagy oda igyekeznek, serény asszonyokkal is, akik már hajnalban fölkeltek a nagymosáshoz vagy a kertet öntözni, vagy egyenesen begyúrni a kenyértésztát és befűteni a kemencét. Mindenki látta a másikat, mégsem szólal meg senki.

Kivétel itt is van a szabály alól, itt és most ezt egy fiúcska jelenti, aki két birkát terel a folyó felé és megkérdi:

- Merre tartasz, Ananiás? Csak nem hagyod el a falut?

- A Rabbival tartok, de vele vissza is térek, mert én az Ő szolgája vagyok.

- Nem jól mondod, te az én atyám vagy. **Minden igaz öregember édesapa, és áldást hoz arra a helyre, ahol tartózkodik, különösen azokra, akik segítenek rajta. Bizony - mondja Jézus komolyan -, boldogok azok, akik szeretik az idős embereket.**

A fiúcska ijedten néz rá, és halkán mormolja:

- Én a kenyereimből mindig adtam Ananiásnak egy falatot - úgy hangzik, mintha azt akarná mondani: „ne szidjál meg, nem szolgáltam rá.”

- Tanúsítom - szól az öreg -, Mihály mindig rendes volt velem. Az unokám barátja volt, és így nagyapjukat is tisztelte. Édesanyja is jószívű asszony, adott is volna nekem egy-egy falatot, de tizenegy gyermeke van, és valamennyien halászatból élnek.

Asszonyok jönnek most velük szemben, kíváncsian figyelik a beszélgetést.

- Isten mindig segíteni fog azoknak, akik megteszik a szegényekért mindazt, amire képesek. Segíteni mindig lehet valamivel. Nagyon gyakori az, hogy „nem tudok”. Ez nem elég. Mert ha jobban utánanéznünk, mindig meg lehet találni a többletfalatot, a kapott takarót vagy a még használható ruhát azok számára, akiknek egyáltalán nincs semmijük. És az Ég viszonzni fogja az alamizsnát. Téged is meg fog jutalmazni az öregnek adott falatokért - és e szavakkal megsimogatja Jézus a fiúcska fejét és elindul.

Az asszonyok csak állva maradtak az út szélén, mint akiknek földbe gyökerezett a lábuk. Faggatják a kisfiút, aki azonban elég röviden mondja el azt a kereset, amit tud. Bizony, több fősvény asszony szívét félelem járja át, mivel ők voltak, akik bezárták szíveiket az öreg kérése előtt.

Eközben Jézus elérte a falu szélső házát, és egy útelágazás felé indul, amely az országúttól tart a falu felé. Jól láthatók erről a pontról a Dekapolisz és a Perea felé tartó karavánok.

- Menjünk el az országútig, és kezdjünk ott prédikálni! Te is akarsz prédikálni, atyám?

- Hogyan is tehetném? Alkalmatlan vagyok én az ilyen dolgokra. Mit is mondhatnék?

- Már hogyan volnál alkalmas rá! Lelked nagyon is jól ismeri a megbocsátás bölcsességét és azt, hogy a nehéz órákban miként tud valaki hűséges maradni az Úrhoz és megnyugodni

akarataiban. És bizonyítani tudod, hogy az Úr segítségére siet azoknak, akik bíznak Őbenne. Indulj hát, és mondd el mindezt a zarándokoknak!

- Hát erre tényleg képes leszek.

- Júdás, kísérd el! Én Bertalannal az útelágazásnál maradok.

Amint odaérnek, megállnak a platánfák árnyékában, és ott türelmesen várnak.

Szép, gondozott földek és gyümölcsöskertek veszik körül őket. Így reggel még frissek, harmatosak: öröm rájuk nézni. A karavánok eközben jönnek és mennek az országúton. Legtöbben nem sokat törődnek a két vándorral, akik a fák törzséhez támaszkodnak. Fáradt zarándokoknak vélik őket. Néhányan azonban fölismerik Jézust, odaintenek vagy meghajolnak feléje.

Végül egy fiatalember, aki szüleivel számárháton utazik, övével együtt megáll, leszáll a nyeregből és Jézushoz megy, mondván:

- Rabbi, legyen Veled az Úr! Arbelában lakom, ott hallottam szavaidat még az ősszel. Ők itt mellettem a feleségem, özvegy sógornőm és édesanyám. Ez az idős férfi anyai nagybátyám, a fiatalember pedig a feleségem öccse. Ők pedig a gyermekeink. Áldásodat kérjük, Mester! Hallottam arról, hogy beszéltél a gázlónál. Én azonban csak késő este értem oda. Nem fogsz szólni hozzánk most?

- Természetesen fogok. Az Igét sohasem tagadnám meg senkitől. Várjunk néhány percet mégis veled, látom, mások is jönnek ide.

Lassacskán valóban odaérkeznek az útkereszteződéshez többen is a falu lakói közül. Akik már továbbmentek az országúton, látják, hogy valami kialakulóban van, visszamennek, mások pedig megállnak az érkezők közül. Van, aki leszáll a nyeregből, van, aki hátasán marad. Innét és onnét már egyenesen kisebb gyülekezet alakul ki Jézus és Bertalan körül, akikhez hamarosan csatlakozik Júdás és a meggyógyult öreg. Két beteg ember és több egészséges követi őket....

Jézus most beszélni kezd:

- Mindazok, akik az Úr útjait járják, azaz az Úr által megjelölt utakat, végül is meg fogják találni az Urat. Ti is megtaláljátok az Urat, hiszen ahonét jöttök, ott teljesítettétek hívő izráeliták gyanánt a Húsvét szent kötelezettségét. És jutalmatok nem is marad el, mert ennél az útkereszteződésnél, ahová az isteni jószág vezérelt engem és titeket, ahogy kértétek, az isteni bölcsesség szól hozzátok. Az emberek életükben nagyon sok útkereszteződésen haladnak át. Keresztútnak nevezem azonban nem csupán a fizikailag létező, hanem a lelki keresztutakat is. Értem e kifejezésen azokat a kétszeres, netán négyszeres keresztutakat, amelyeken az emberi lelkiismeretnek választani kell a továbbhaladásban a jó és a rossz út közül. Ezt a választást pedig nagyon gondosan kell megtenni, mert bizony nagy a tévedés veszélye. Ha pedig minden gondosság ellenére a tévedés mégis megtörténne, a léleknek képesnek kell lennie arra, hogy alázatosan belássa tévedését, és azonnal visszaforduljon, amint lelkiismerete figyelmezteti, hogy rossz irányba halad. Ezt akkor is meg kell tenni, ha a rossz felé tartó út látszik szebbnek vagy könnyebben járhatónak, és nem szabad a lustaság csábításának sem engedni. Bizony, a jó felé vezető út szerényebb, dísztelenebb, de biztonságosabb.

Hallgassatok meg ennek magyarázatául egy példabeszédet! Az történt, hogy a messzi földről munkát kereső vándorok csoportja odaérkezett egy ország határához. A határon több munkástoborzó ügynök is tartózkodott, akik több gazda számára, különböző fajta munkára toboroztak munkásokat. Voltak olyan ügynökök, akik bányamunkára kerestek embereket, mások mezei vagy erdei munkára. Olyan is volt, aki egy meglehetősen rosszhírű gazdag ember számára cselédeket keresett, és ott tartózkodott egy király verbunkja is, akik őrseget toboroztak azon vár számára, amelyet nagyon meredek úton lehetett megközelíteni.

Ez a király ugyan katonaságot toborozott, de nem az volt a toborzás szempontja, hogy a durva férfiakat fogadja föl, sokkal inkább olyanokat, akik kiképzésük révén képessé váltak arra a feladatra, hogy bejárják városait és falvait, és megszentelt életet hirdessenek lakóiknak. Ezért a várban élők szinte remeteként éltek, elzárva a világi élettől, nehogy annak hatása lelkükben

kárt okozzon, vagy lelassítsa fejlődésüket. A toborzók nem ígértek sem magas zsoldot, sem kényelmes életet. Királyuk nevében ígéretet tettek arra, hogy útját követve elérnek az életszentséghez, és nagy végső jutalomban részesülnek. Szóval a határra érőknek a királyi verbunk tagjai ilyen ígéreteket tettek. A bányákba toborzó csapat azt hirdette:

- Nem lesz könnyű a munkátok, de szabad emberek maradtok, keresetetek elég lesz nemcsak a megélhetéshez, de szerény élet mellett még félre is tudtok tenni keresményetekből.

A rossz hírű gazda toborzói viszont azt ajánlották:

- Ha urunk szolgálatába álltok, bőséges lesz ellátásotok, munkátok könnyű, élvezetes és nagyszerűen javadalmazott. Nem is kell mást tenni, mint a gazda szeszélyeit kielégíteni, és ezek a szeszélyek egyáltalán nem fáradtságosak, sőt! Ha hozzánk szegődtek, magatok is olyan élvezetes életet élhettek, mint a keleti kényurak.

A vándorok tanácskozni kezdtek az ajánlatokról. Földiek voltak, nem akartak szétválni. Megkérdezték a toborzó ügynököket:

- Az erdők és mezők, a bányák, a szórakozásban élő férfi palotája illetve a királyi vár itt vannak a közelben?

- Nem, bizony messze vannak - felelték a toborzó ügynökök.

- Jöjjetek velünk a négy irányú kereszteződéshez, s onnét meg fogjuk mutatni a követendő utat.

Elindultak és odaértek egy ponthoz, ahonnét négy irányba vezettek tovább az utak, és az ügynökök kezdték ajánlataikat előadni:

- Ajánlatom: induljatok el ezen a jól kiépített úton! Árnyas fák és virágok között fogtok haladni, üdítő források mentén fogtok haladni, amíg el nem éritek vidám urunk kastélyát.

- Ajánlatom ez a szerény, poros út, amely a mezők között halad uram birtokára. Biztonságos, kellemes környék vár ott reátok.

- Ajánlatom ez a nehéz társzekerek kerekétől szabdalt, fekete portól egyhangú út. Ez a bányákhoz vezet. Nem szép, de nem is csúnya út.

- Ajánlatom: ez a sziklába vágott napégett ösvény, szakadékoktól szabdalt, tüskéktől és tövisektől benőtt, nehéz haladást jelentő terep. Csak lassan lehet haladni rajta. Maga az út azonban pontosan ezért könnyen megvédhető az ellenség támadása ellen. Ezen lehet eljutni keletre, a szigorúan egyszerű falakkal körülvett, szentnek tekintett helyre, ahol az emberi lelkek a jóra formálódnak.

⁵A vándorok pedig mértek, hallgattak és gondolkodtak. Sok minden csábította őket, amelyek közül mindössze egyetlen volt a teljesen jó. Mivel nem tudtak egy célban megegyezni, végül is szétváltak. Mindösszesen tízen voltak. Hárman a mezők felé tartottak, ketten a bányák felé. A fennmaradók közül ketten azt mondták társaiknak: „Tartsatok velünk! A királyhoz. Nem fogunk vagyont vagy élvezetet találni itt a földön, de mindörökre szentekké válunk.”

Társaik másként vélekedtek. Azt mondták: „Eszünk ágában sincs azt az ösvényt választani. Nem vagyunk örültek. Ne legyen keresetünk, nélkülözzük az élvezeteket? Ugyan már, mi okból jöttünk volna el számkivetésbe hazánkból, ha itt még azt a keveset sem érjük el, amiért hazánkat elhagytuk, ugyancsak oktalanok lennénk, ha szegénységünkben még nagyobb szegénységbe esnénk!”

„De hát el fogjátok veszíteni az örök jót. Hát nem hallottátok, hogy becsstelen gazdához fogtok szegődni?”

„Azt hiszitek, végleg ott maradunk? Egy idő után el fogjuk hagyni őt”, de addig egy kissé kiélvezzük az életet, és erszényünket is megtömjük!”

„Nem fogtok onnét megszabadulni. Társaik válasza olyan, hogy a gazdagságot hajszoják. Ti ellenben az élvezetek hajszoására indultok. Rossz az üzlet: rövid időszakért kockára teszitek az örök jövőtöket.”

Akkor e három férfi nagyokat nevetve elindult a bűnös gazdához vezető úton, visszatekintve és kiáltva két társuknak:

- Ostobák, idealisták vagytok, és képzelt lehetőségek után szaladtok! Mi a valóság felé tartunk. Még utánunk szaladhattok! Nem? Akkor savanyodjatok meg kietlen váratokban!

Nagy nevetgélésben követik ezután a szépen kiépített, árnyas utat, élvezik a fák alatti források hűs vizét, és várakozással tekintenek a völgytalpon már odacsillanó csodakastély látványára. Siettek céljuk felé.

A két megmaradó bizony sírva és imádkozva vágott neki a meredek, kietlen ösvénynek. Néhány méter elegendő volt arra, hogy bizonytalanságban, fáradtnak érezzék magukat. Mégis: kietartottak és folytatták az utat. Ahogy haladtak, testük mindegyre könnyebbé vált, és a test fáradtságát valamiféle diadalérzet kezdte fölvaltani. Zihálva, tüskéktől fölsebezve értek oda a hegy tetejére. Rövidesen a király színe elé vezették őket, aki ismertette, mily feltételeket kell teljesíteniük, hogy harcosai közé állhassanak. Szavait azzal végezte be, hogy nyolc napnyi gondolkodási időt ad nekik, és válaszukat azután várja.

A két jelentkező nagyon sokat elmélkedett teendőiken, és nehéz küzdelmet folytattak a kísértővel, aki el akarta őket tervüktől téríteni. Bemutatta nekik a világot, amelynek emléke még élénken élt bennük, és emlékeztetett a test örömeire, amelytől megfosztják magukat. Ám ők mindketten állhatatosak maradtak, és kiállták a próbákat ahhoz, hogy a jó hőseivé válhassanak.

Elérkezett haláluk órája, számukra ez a megdicsőülés órája volt. Az Ég magasságából lepillantottak a mélybe, ahol meglátták azon társaikat, akik a bűnös tulajdonost választották. Azok bizony láncokat viseltek, és a pokol szenvedései között nyöszörögtek. - Lám-lám mondogatta egymásnak a két szent - ők akarnak szabadon és élvezetek között élni.

A három kárhozott is megpillantotta társait és irtózatosságtól átkok és káromkodások között szidták az Istent, de társaikat is, mondván: 'mindenki becsapott minket!'

A két üdvözült azonban nyugodtan tekintett alá és így feleltek:

- Bizony, ezt nem állíthatjátok. Pontos tájékoztatást kaptatok a kockázatról, elmondtuk azt mi is nektek. Magatok kerestétek, amit kaptatok. - És ezt elmondva nem figyeltek már oda a rájuk zúdított átkokra és káromkodásokra.

És látták különböző büntetési helyeken azokat, akik a birtokot illetve a bányákat választották, és ott szenvedő társaik is látták őket ott, és szóltak hozzájuk:

- Mi sem jók, sem rosszak nem voltunk, és itt le kell vezekelnünk langyosságunkat. Imádkozzatok értünk!

- Megtesszük, már hogyan tennénk meg! De miért nem tartottatok velünk?

- Mert mi nem ördögök voltunk, hanem emberek. Nem voltunk nagylelkűek. Szerettük az ideiglenes javakat, és habár becsülettel jutottunk hozzájuk, mégis jobban szerettük ezeket, mint az örök és szent dolgokat. Most meg kell tanulnunk itt, hogyan ismerjük fel és szeressük meg igazságosan az élet dolgait.

Ezzel befejeztem a példabeszédet. Ahogy láttátok abból, minden ember ott áll a négyes útelágazás előtt. Boldogok mindazok, akik állhatatosak és biztonságos akarattal a jóság útját akarják követni. Velük van az Isten. És Isten érintse meg azokat, akik nem egészen ilyen állhatatosak, és változtassa meg őket, hogy ők is olyanok legyenek, mint kietartó társaik. Távozzatok békében!

- És mi legyen a betegekkel? - kérdik az apostolok.

Mi baja ennek az asszonynak?

- Váltóláz emészti csontjait. Már kipróbálta a nagy, tenger melletti gyógyforrásokat is. Semmit sem használt neki.

Jézus odahajlik a beteg asszony teste fölé és megkérdezi:

- Hited szerint ki vagyok én?

- Az vagy, Akit keresem. Az Isten Messiása vagy. Kegyelmezz nekem, aki oly régóta kereslek!

- Hited adjon gyógyulást szívednek és tagjaidnak! És te? - kérdi a férfitől.

Nem kap tőle feleletet, csak az őt kísérő asszony válaszol:

- Rákos a nyelve. Szólni sem tud, nyelni sem. Hamarosan éhen fog halni. - Bizony, a férfi élő csontváz.

- Van-e hited abban, hogy képes leszek meggyógyítani? - kérdi Jézus.

A férfi fejével igent int.

- Nyisd ki a szádat! - parancsolja Jézus. A férfi engedelmeskedik. Jézus ráhajol a ráktól szétmarta, borzalmas szájra. Belelehel és határozottan kijelenti: - Akarom!

Egy másodpercnyi csend után két kiáltás is harsan:

- A csontjaim meggyógyultak!

- Mária, drága Máriám, nézz rám! Nézzetek rám mindnyájan! Meggyógyult a szám, forog a nyelvem! Hozsanna, hozsanna Néked! - és megpróbál térden kúszni Jézus elé, de nem tud térden sem maradni a gyengeségtől. Többen is támogatják.

- Adjatok neki enni! - rendelkezik Jézus, és el akar indulni.

A tömeg azonban útját állja.

- Ne menj el! Hamarosan fognak még újabb betegek is érkezni. Meg mások is visszafordulóban vannak: ők is, mi is hallgatni akarunk Téged! - kiabálják hadonászva.

- Hajnalban el fogok jönni ide, és délig maradok. Akinek van rá ideje, értesítse a zarándokokat, akik erre járnak.

- Majd mi, majd mi! - vállalkoznak többen is.

- Isten áldjon meg jószágokért és munkátokért!

Jézus ezután eredeti társaival, a hozzá csatlakozott apostolokkal, akik beszéde alatt értek oda, és a falu lakói közül szinte már mindenkivel visszatér a faluba.

⁸- Nem látom Pétert és Júdást. Ők még nem értek vissza? - kérdi Jézus társaitól.

- Visszajöttök, de elmentek újra bevásárolni a közeli városba. Sok pénzt kaptak ugyanis, így föl akarják tölteni készleteinket. Júdás ugyanis csodát tett, és meg akarja ünnepelni - teszi hozzá mosolyogva Simon, a Zélóta.

- András is csodát tett egy pásztorral, meggyógyította törött lábát, és a pásztor mindenáron egy anyajuhot akart neki hálaból ajándékozni. Végül elfogadta azzal, hogy itt hagyjuk öreg bátyánknak, aki fejheti és lesz teje. A tej jót tesz az idős embereknek - szól János, és megsimogatja öreg barátjukat, aki szinte sugárzik a boldogságtól.

Hazatérve egy kevés vacsorára valót készítenek. Ekkor ér oda két eddig hiányzó társuk, meg vannak rakva, mint a szamarak, de még egy kisebb kocsi is követi őket. Gyékénymatracokat hoznak, amelyek Palesztinában a szegényebb néprétegnél az ágyat helyettesítik.

- Bocsáss meg késésünkért, Mester - mondja Péter -, de így megoldottuk a fekhelyeket is. Most már jól berendezkedünk.

- Amit hoztunk - teszi hozzá Júdás -, a célnak megfelel, egyszerű és tiszta. Neked is tetszeni fog ezért - mondja Júdás, szorgalmasan lepakolva a berendezési tárgyakat. Hamarosan elkészülnek, kifizetik a fuvar, s elengedik a kocsit.

- Szóval - veszi számba a készleteket Péter - gyarapodtunk tizenkét gyékényfekhellyel, párnával és pokróccal. Van két tűzhelyünk és néhány edényünk. Meghoztuk a veteményeskertbe a vetemények magját. Vettünk néhány galambot is bátyánknak. Maradt így is pénzünk, azt itt hagyjuk neki. Szóval kialakítottunk itt utazásainkhoz egy pihenőhelyet. Gondnokunk már van. Hú, de meleg van! - törli meg homlokát a szorgalmas apostol. - Most már pihenni is tudunk, erre szükségünk is lesz. Holnapra nagyon sok ember jelezte érkezését. Mi ennyit végeztünk. És Te milyen eredményt értél el a mai napon, Mester?

Amíg Jézus elmondja napjának történetét, apostolai a jól végzett munka tudatában ülnek asztalhoz.